

τάμα ούδε βούλομαι σου χωρίζεσθαι, ταῦτα καὶ λέγω καὶ γράφω. τί γάρ ἐμοὶ χωρὶς σοῦ γένοιτ' ἀν ἥδιον; τίνι δὲ παρθῆναι μεῖζον ἀν δυναίμην τῆς σῆς φιλίας; ἐπεὶ καὶ τὸ ἔσχατον ἡμῶν γῆρας διὰ τοὺς σοὺς τρόπους καὶ τὰ σὰ ἥθη νεότης ἀεὶ φανεῖται μοι. καὶ συννεάσαιμεν ἀλλήλοις καὶ συγγηράσαιμεν, καὶ νὴ τοὺς θεοὺς συναποθάνοιμεν, ἀλλ' αἰσθανόμενοι, Γλυκέρα, ὅτι συναποθνήσκομεν, ἵνα μηδετέρῳ ἡμῶν ἐξ Ἀιδου συγκαταβαίη τις ζῆλος, εἴ τινων ἀλλων ὁ σωθεὶς πειράσεται ἀγαθῶν. μὴ δὴ γένοιτό μοι πειραθῆναι σοῦ μηκέτ' οὕσης· τί γάρ ἀν ἔτι καταλείποιτο ἀγαθόν; Ἄ δὲ νῦν ἥπειξέ με ἐν Πειραιεῖ μαλακιζόμενον – οἶσθα γάρ μου τὰς συνήθεις ἀσθεναίας, ἃς οἱ μὴ φιλοῦντες με τρυφὰς καὶ σαλακωνίας καλεῖν εἰώθασιν – ἐπιστεῖλαί σοι ἐν ἄστει μενούσῃ διὰ τὰ Ἀλῶα τῆς θεοῦ, ταῦτ' ἐστίν.

Ἐδεξάμην ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως Αἰγύπτου γράμματα, ἐν οἷς δεῖται μου πάσας δεήσεις, καὶ προτρέπεται βασιλικῶς ὑπισχνούμενος τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο τὰ τῆς γῆς ἀγαθὰ καὶ ἐμὲ καὶ Φιλήμονα· καὶ γάρ ἐκείνῳ γράμματα κεκομίσθαι φησί· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Φιλήμων ἐπέστειλέ μοι τὰ ἴδια δῆλον ὅτι ἐλαφρότερα καὶ ώς οὐ Μενάνδρῳ γεγραμμένα ἥττον λαμπρά. ἀλλ' ὅψεται καὶ βουλεύσεται τὰ ἴδια οὗτος. ἐγὼ δὲ οὐ περιμενῶ βουλάς, ἀλλὰ σύ μοι, Γλυκέρα, καὶ γνώμη καὶ Αρεοπαγῖτις βουλὴ καὶ Ἡλιαία, καὶ ἀπαντα νὴ τὴν Ἀθηνᾶν ἀεὶ τε γέγονας καὶ νῦν ἔση.